

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący)
SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)
SSN Ryszard Witkowski

Protokolant Weronika Woźniak

w sprawie **J. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 31 marca 2023 r.
kasacji na niekorzyść skazanego
wniesionej przez Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi
z dnia 6 lipca 2022 r., sygn. akt VI W 671/22
udzielającego zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Naczelnik w Ł. skierował w dniu 20 maja 2022 r. do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wniosek o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, sygn. akt RKS [...] w sprawie przeciwko J. K., któremu zarzucił, że w dniu 16 lutego 2022 r. w Ł. na terenie targowiska miejskiego

R. przechowywał wyroby akcyzowe w postaci papierosów o łącznej ilości 800 sztuk (40 paczek), bez wymaganych znaków akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 7 k.k. s. w zw. z art. 63 § 1 k.k.s., na których ciąży podatek akcyzowy w łącznej kwocie 749 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s.

We wniosku naczelnik urzędnik skarbowego wskazał, że sprawca wykroczenia skarbowego w dniu 26 kwietnia 2022 r. uiścił: tytułem kary grzywny kwotę 500 zł, a także zryczałtowaną równowartość kosztów postępowania w kwocie 250 zł oraz kwotę 24 zł z tytułu pokrycia kosztów zniszczenia wyrobów tytoniowych. Ponadto wyraził zgodę na przepadek zatrzymanych wyrobów akcyzowych.

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2022 r., sygn. akt VI W 671/22, Sąd Rejonowy dla Łódź - Śródmieścia w Łodzi:

1. na podstawie art. 17 § 1 k.k.s. udzielił J. K., jako sprawcy wykroczenia skarbowego określonego w art. 65 § 1 i § 4 k.k.s., zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności;
2. na podstawie art. 18 § 1 pkt 1 k.k.s. orzekł wobec J. K. tytułem kary grzywny kwotę 250 złotych;
3. na podstawie art. 18 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 49 § 1 i § 2 k.k.s. w zw. z art. 31 § 1 i § 6 k.k.s. orzekł przepadek poprzez zniszczenie wyrobów akcyzowych w postaci papierosów w ilości 40 (czterdziestu) paczek opisanych w protokole zdawczo-odbiorczym z k. 32;
4. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 274 (dwieście siedemdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się z dniem 14 lipca 2022 r.

Kasację od ww. wyroku wniósł Prokurator Generalny. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 145 § 1 k.k.s. w zw. z art. 148 § 1, § 5 i § 6 k.k.s., polegające na udzieleniu zaskarżonym wyrokiem zgody na dobrowolne poddanie się J. K. odpowiedzialności, jako sprawcy wykroczenia skarbowego z art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s. i orzeczeniu wobec wymienionego kwoty 250 zł tytułem kary grzywny, w następstwie dokonanej niezgodnie z treścią powołanych

przepisów modyfikacji postulowanych w skardze warunków udzielenia zezwolenia, w treści których wskazano, że J. K. w toku dochodzenia uiszczył kwotę 500 zł tytułem kary grzywny, co w konsekwencji skutkowało również rażącą i mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazą przepisu art. 18 § 1 pkt 1 k.k.s., albowiem zgodnie z brzmieniem wymienionego przepisu Sąd udzielając zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności orzeka tytułem kary grzywny kwotę uiszczoną przez sprawcę. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi udzielającego zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe i przekazanie sprawy wymienionemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podniesiony w kasacji Prokuratora Generalnego zarzut rażącego naruszenia art. 145 § 1 k.k.s. w zw. z art. 148 § 1, § 5 i § 6 k.k.s., które to uchybienie skutkowało rażącą i mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazą przepisu art. 18 § 1 pkt 1 k.k.s. jest oczywiście zasadny, co umożliwiło uwzględnienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia w całości na posiedzeniu bez udziału stron na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

W świetle okoliczności przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości, że Sąd Rejonowy – udzielając J. K. zgody, na podstawie art. 148 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 i 2 k.k.s., na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe obowiązany był do respektowania płynącego z treści art. 18 § 1 pkt 1 k.k.s. nakazu, w myśl którego sąd udzielający takiej zgody orzeka tytułem kary grzywny kwotę uiszczoną przez sprawcę i w związku z powyższym obowiązany był orzec tytułem kary grzywny uiszczoną przez J. K. kwotę 500 zł.

Ukształtowana w art. 18 k.k.s. instytucja zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej uprawnia sąd do tego, aby nie ingerując w treść wynikających z wniosku ustaleń, zaakceptować je i wyrazić zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, albo odmówić uwzględnienia wniosku i zwróci sprawę finansowemu organowi postępowania przygotowawczego. Wskazać należy, że wniosek o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności jest bowiem oświadczeniem woli finansowego organu postępowania przygotowawczego, ale jedynie co do rozpoznania sprawy przez sąd

wyłącznie w określony w tym wniosku sposób (*tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2015 r. II KK 36/15, LEX nr 1660663 oraz I. Zgoliński [w:] A. Bułat, V. Konarska-Wrzosek, T. Oczkowski, I. Zgoliński, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2021, art. 145 k.k.s.*).

Reasumując wskazać należy, że nie było procesowej możliwości wydania wyroku o innej treści niż wynikająca z treści wymienionego wniosku. Sąd Rejonowy zatem, wydając wyrok, którym orzeczono tytułem kary grzywny kwotę odbiegającą od uiszczonej przez sprawcę, uczynił to z rażącą obrazą art. art. 18 § 1 pkt 1 k.k.s.

Mając na uwadze stwierdzenie zaistnienia omówionych powyżej uchybień konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten powinien rozpoznać wniosek Naczelnika w Ł. dostrzegając i respektując tryb wynikający z art. 18 k.k.s.

Kierując się wskazanymi powyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

[SOP]

[ł.n]